

Arrest

nr. 112 084 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en minderjarig te zijn. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Shawa (Gandomak), gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U verklaart dat uw vader een apotheek had in Gandomak. Daarna heeft uw vader vijf of zes jaar gewerkt bij een ontminningsagentschap in Jalalabad. U verklaart dat hij eerst verantwoordelijk was voor het onschadelijk maken van mijnen en later gepromoveerd werd. Na zijn promotie diende uw vader regio's te onderzoeken op de aanwezigheid van mijnen en indien nodig ontminners te sturen naar die regio's. U verklaart dat uw vader sinds de tiende of elfde maand van 1390 (22 december 2011 – 21 januari 2012) vermist is. Op een avond ging hij naar de moskee, maar hij kwam niet terug. Sindsdien hebben jullie niets meer over hem vernomen. U verklaart dat uw moeder zei

dat uw vader één maand voor zijn verdwijning bedreigingen had ontvangen van de taliban. Ze zouden uw vader gewaarschuwd hebben om niet te ontmijnen in een bepaald dorp, maar uw vader zou toch een ontminingscampagne uitgevoerd hebben in die regio. Om die reden zouden de taliban kwaad geweest zijn op uw vader. Uw oom langs moederszijde, (B.), kwam na de verdwijning van uw vader bij jullie inwonen. Hij informeerde het werk van uw vader over zijn verdwijning, maar ze zeiden dat zij niets konden doen tegen de taliban. Zes dagen na de verdwijning van uw vader kregen jullie een dreigbrief van de taliban, waarin stond dat (G.), uw vader, niet gestopt was met zijn werk en ze hem daarom gestraft hadden. De taliban vroegen ook om u naar hen te zenden, omdat u zijn oudste zoon was. Ongeveer één maand na de verdwijning van uw vader zijn de taliban naar uw huis gekomen om u te zoeken. U kon zich verstoppen bij de burens en keerde de ochtend nadien terug naar huis. Tien tot vijftien dagen later kwamen de taliban terug naar uw huis. U verstopte zich in huis. Uw moeder zei dat u niet thuis was en ze gingen weg. U verklaart dat het er op leek dat de taliban u bij een derde maal niet meer met rust zouden laten en het huis zouden binnenkomen. Uw moeder vroeg daarom aan uw oom om u te helpen. Er werd beslist u weg te sturen. Tien tot vijftien dagen later verliet u uw huis. Bijkomend verklaart u nog dat u na de verdwijning van uw vader ook problemen kreeg met de dorpelingen omwille van uw gronden. U verklaart dat alle dorpelingen taliban zijn en zij hoopten dat u naar de taliban zou gaan en gedood zou worden. Zo zouden zij uw gronden kunnen innemen. U verliet Afghanistan in 1391 (20 maart 2012 – 19 maart 2013), ongeveer twee tot tweeënhalve maand na de verdwijning van uw vader. Vanuit Pakistan reisde u per vliegtuig naar een onbekende bestemming. Vervolgens reisde u verder per trein. Na een reis van 21 of 22 dagen kwam u uiteindelijk in België aan op 27 maart 2012, waar u één dag later asiel aanvraagde. U verklaart dat uw familie na uw vertrek bij uw oom langs moederszijde is gaan wonen in Shinwar. Uw oom was bang en had het moeilijk om werk te vinden in uw regio. Daarom nam hij uw familie mee naar zijn huis. U verklaart dat zij daarna wel nog terug gingen naar u dorp en hoorden van de mensen dat de taliban u opnieuw waren komen zoeken. Ter staving van uw asielrelaas legt u een duplicaat van uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en een dreigbrief van de taliban, inclusief de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt 17,5 jaar oud te zijn. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p.4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 16 april 2012 volgens het medisch onderzoek een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Verder legde u bij de Dienst Voogdij op 19 juni 2012 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uitgereikt op 3 mei 2012 te Nangarhar, waarin staat vermeldt dat u als 16-jarige staat geregistreerd in 1391 (20 maart 2012 – 19 maart 2013). De Dienst Voogdij besliste daarop dat, aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, de in casu vastgestelde afwijking van 2,23 jaar niet als redelijk kan aanvaard worden. Bovendien blijkt uw taskara een duplicaat te zijn, uitgereikt na uw asielaanvraag in België, die verkregen werd op basis van de taskara van uw vader (Verklaring DVZ, vraag 20). In dit verband moet dan ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Vervolgens hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader voor een ontminingsagentschap werkzaam was en u omwille daarvan zelf problemen hebt gekend met de taliban (CGVS, p. 16, 18, 20). Zo verklaart u dat uw vader werkte voor een ontminingsagentschap op het moment dat hij verdween (CGVS, p.5). U stelt dat uw vader door de taliban ontvoerd werd, omdat hij ondanks hun waarschuwingen niet stopte met zijn werkzaamheden (CGVS, p.16-17). Uw verklaringen over het werk van uw vader zijn echter uiterst beperkt gebleken. U werd gevraagd om meer details te geven over het werk van uw vader bij het ontminingsagentschap. U antwoordt hierop dat hij eerst als ontminner aan de slag was en later gepromoveerd werd naar een hogere positie. Na zijn promotie diende uw vader regio's te onderzoeken op de aanwezigheid van mijnen en indien nodig ontminners te sturen naar die regio's (CGVS, p.11). Op de bijkomende vragen blijft u echter het antwoord schuldig. Zo kon u niet zeggen voor welk ontminingsagentschap uw vader precies werkte. U verklaart enkel dat de organisatie

de naam "ontmijners agency" had, of in het Pashtou "Mine Pak" (letterlijk: schoonmaken van mijnen) (CGVS, p.11). Hieruit is echter niet op te maken voor welk ontminningsagentschap of voor welke organisatie precies uw vader precies werkte. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt er immers geen ontminningsagentschap actief te zijn in Afghanistan die "ontmijners agency" heet. Er blijken verschillende organisaties, ngo's en ook bedrijven, Afghaanse en buitenlandse, te bestaan die zich allemaal bezig houden met het verwijderen van mijnen. U verklaart verder dat het hoofdkantoor van dit agentschap in Jalalabad gelegen was, maar u weet niet of de organisatie, of het bedrijf zoals u het zelf noemt, nog in andere regio's ook kantoren had (CGVS, p.12). Ook wie aan het hoofd stond van dit agentschap weet u niet (CGVS, p.12). Details over hoe uw vader aan zijn job als ontminner geraakt is, geeft u niet. Zo stelt u wel dat uw vader via een vriend (S.S.) aan zijn job geraakte, maar weet u niet waar (S.S.) woont of wat zijn beroep is (CGVS, p.12). Vervolgens verklaart u ook niet te weten of uw vader een test of interview had moeten doen voor hij aangenomen werd. U stelt wel dat u vader geletterd was, maar u weet dan weer niet wat de opleiding van uw vader precies was of welk diploma hij had (CGVS, p.12-13). U weet ook niet of uw vader in verband met zijn werk als ontminner een training gekregen heeft, wat bij het uitvoeren van dergelijke job toch cruciaal is (CGVS, p.13). Het antwoord op de vraag naar de plaatsen waar uw vader actief was toen hij als ontminner werkte, moet u schuldig blijven (CGVS, p.13). U geeft nog aan dat uw vader soms een langere tijd van huis weg was, maar waar hij dan precies verbleef weet u niet (CGVS, p.13). Waarom uw vader na twee jaar gepromoveerd werd weet u verder ook niet (CGVS, p.13). Namen van collega's met wie uw vader samenwerkte of de naam van de directe baas van uw vader kent u niet (CGVS, p.14). U haalt aan dat uw vader misschien diende samen te werken met buitenlandse organisaties, maar kan niet aangeven met welke organisaties hij diende samen te werken (CGVS, p.14). Tot slot kan u ook geen informatie geven over de uitrusting die uw vader diende te dragen of gebruiken tijdens zijn werkzaamheden (CGVS, p.14). Deze vage verklaringen overstijgen de algemeenheid niet en doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw vader. Dat uw vader niet veel over zijn werk vertelde en u hem er ook niet naar vroeg, is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis hierover (CGVS, p.13). U stelt immers dat het werk van uw vader verbonden is met de recente problemen die u kende in Afghanistan met de taliban en uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder wel meer over het werk van uw vader geweten zou hebben (CGVS, p.13, 16, 18, 20). Omwille van het werk van uw vader werd u immers ook geïnterviewd door de taliban en ervan verdacht dat u, net als uw vader, ook voor deze organisatie zou gaan werken (CGVS, p.16, 18). Er mag dan ook verwacht worden dat u beter geïnformeerd zou zijn betreffende het werk van uw vader. Zeker gezien uw moeder wel meer wist over het werk van uw vader en uw oom langs moederszijde de werkgever van uw vader zou ingelicht hebben over zijn verdwijning (CGVS, p.13, 19). Er mag dan ook verwacht worden dat u, bij uw moeder, oom of anderen, geïnformeerd zou hebben naar het werk van uw vader. Dit is uit uw verklaringen echter niet gebleken (CGVS, p.13). Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat u geen enkel document betreffende de werkzaamheden van uw vader voorlegt. Nochtans denkt u dat de "kaart" van uw vader thuis zou liggen, maar zou u niet naar documenten in verband met uw vader gevraagd hebben (CGVS, p.15). U weet verder niet of er nog andere documenten in verband met het werk van uw vader thuis zouden liggen, zoals foto's of contracten (CGVS, p.15). Dit getuigt van weinig interesse in uw eigen asielrelaas en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw vader en ondermijnen ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, gezien de activiteiten van uw vader een dermate belangrijke rol spelen in uw vluchtrelaas. Uw problemen met de taliban en uw eigen vrees voor vervolging zijn volgens u immers rechtstreeks gelinkt aan de werkzaamheden van uw vader voor een ontminningsagentschap (CGVS, p.16, 18, 20).

Uw verklaringen omtrent de problemen met de taliban zijn verder ook allerminst overtuigend gebleken. Vooreerst stelt u dat de taliban uw vader ontvoerd hebben, omdat hij ondanks hun waarschuwingen niet stopte met zijn werkzaamheden (CGVS, p.16-17). U verklaart dat uw vader een bepaalde regio wilde ontminnen, maar de taliban hem dit verboden hadden. Desondanks zou uw vader toch in die regio een campagne hebben uitgevoerd (CGVS, p.17). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet weet waar deze bewuste regio gelegen was (CGVS, p.17). Gezien het werk van uw vader in deze specifieke regio immers de reden was waardoor jullie problemen kregen met de taliban en u uiteindelijk het land diende te verlaten, mag van u verwacht worden dat u minstens zou weten om welke regio het gaat. Bevreemdend is ook dat uw vader vijf of zes jaar zonder problemen zijn werkzaamheden heeft kunnen uitoefenen vóór jullie problemen kregen met de taliban. U verklaart namelijk dat uw vader pas één maand voor zijn verdwijning voor het eerst bedreigingen kreeg met de taliban (CGVS, p.17). Echter, eerder verklaarde u ook dat vrienden van uw vader en mensen uit het dorp zouden geweten hebben wat het werk van uw vader was (CGVS, p.14). De mensen uit het dorp zouden daarnaast allen

de taliban ondersteunen (CGVS, p.20). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw vader gedurende al die jaren zijn werkzaamheden zonder problemen kon uitvoeren.

Daarnaast zijn uw verklaringen over wanneer u de dreigbrief van de taliban kreeg incoherent gebleken. Zo verklaarde u eerst dat u op de zesde dag na de verdwijning van uw vader een dreigbrief van de taliban kreeg, later verklaarde u echter dat u twee dagen na de verdwijning van uw vader al een dreigbrief kreeg van de taliban (CGVS, p.16, 18). Deze veranderende verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede. U weet bovendien ook niet wie precies de dreigbrief stuurde of welke talibanleden naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS, p.16, 19).

Over de inhoud van de dreigbrief van de taliban verklaart u dat deze vermeldde dat ze uw vader gevraagd hadden om te stoppen met werken, maar hij dit niet deed en ze hem daarom gestraft hadden. In de brief werd ook gevraagd om u naar hen te sturen, omdat u zijn zoon was (CGVS, p.16). Eén maand na deze dreigbrief zijn de taliban ook bij u thuis geweest om naar u te informeren (CGVS, p.19). Het is dan ook bevreemdend dat u, ondanks de bedreigingen van de taliban aan uw adres, tot aan uw vertrek uit Afghanistan steeds in uw eigen dorp en huis bent blijven wonen. Zelfs nadat de taliban voor een tweede maal bij u langskwamen bleef u nog 10 tot 15 dagen thuis wonen (CGVS, p.19-20). Dat u pas twee tot tweeënhalve maand na de verdwijning van uw vader Afghanistan verliet en desondanks uw persoonlijke problemen met de taliban steeds in uw eigen dorp en huis bent blijven wonen, ondermijnt de ernst van uw gegronde vrees op vervolging door de taliban en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot haalt u nog aan dat u sinds de verdwijning van uw vader een grondconflict hebt met de dorpingen. Zij zouden volgens u uw gronden willen innemen (CGVS, p.16, 20). Precieze details over dit conflict geeft u echter niet. Zo kan u niet precies aangeven wie van het dorp uw gronden wilde innemen. U verklaart enkel dat "al de burenen" uw grond wilden (CGVS, p.20). Echter, concrete aanwijzingen dat de dorpingen uw gronden zouden willen innemen heeft u niet. U verklaart enkel dat u hun intentie hieromtrent begreep. Als u daarop gevraagd werd hoe u dan zeker kon zijn dat de burenen uw gronden wilden, verklaart u dat u dit wist, omdat niemand met u inzat (CGVS, p.20). Bijkomend haalt u nog aan dat de mensen van het dorp tijdens de nacht allen taliban zijn en de taliban steunen. De dorpingen wilden u door de taliban laten doden, zodat zij gemakkelijk uw gronden konden innemen, omdat er na u niemand meer was (CGVS, p.16, 18, 20). Dit zijn echter vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen en de aldus de geloofwaardigheid van dit grondconflict ondermijnen. Bovendien zou u uw gronden voor uw vertrek aan uw oom langs moederszijde hebben overgedragen en heeft uw oom enkele maanden bij jullie ingewoond na de verdwijning van uw vader (CGVS, p.18). Uw verklaring dat u na de dood van uw vader niemand had om u te ondersteunen in dit grondconflict klopt dus niet (CGVS, p.6, 16). In dit verband is het verder ook merkwaardig dat u, ondanks uw vrees dat de dorpingen uw gronden zouden innemen, niet weet wat er met uw gronden is gebeurd na uw vertrek. Zo weet u niet of uw oom de gronden zou verkocht hebben of ze verhuurd zou hebben (CGVS, p.18). Nochtans had u recent nog contact met uw oom langs moederszijde en zou uw moeder, die bij uw oom inwoont, soms nog naar jullie huis terug gaan om de situatie te checken (CGVS, p.5-6, 18). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde grondconflict met de dorpingen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan het profiel van uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara werd hierboven al besproken. In verband met de dreigbrief van de taliban moet nog worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Sherzad afkomstig bent. U bent namelijk een jonge, meerderjarige en gezonde man, die in staat is te werken. Ook beschikte uw familie over voldoende financiële middelen om uw reis naar Europa te financieren, bezit u eigen landbouwgronden en kreeg u financiële steun van uw oom langs moederszijde (CGVS, p.22). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban u ook in andere delen van Afghanistan zouden viseren (CGVS, p.21). Vanuit het kader van uw asioldossier bekeken, zijn er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd.22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd.21 maart 2013) blijkt weliswaar dat

de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij stelt dat hij zich in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend en betoogt dat hij “een gegronde toekomstige” vrees voor vervolging heeft jegens de Taliban.

Hij betoogt dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet tot in detail wist waar en hoe zijn vader tewerk ging. Hij ging nooit naar diens werkplaats en het was niet gebruikelijk dat zijn vader hierover uitweidde, “te meer gezien de jonge leeftijd van verzoeker”.

Verzoeker stelt nieuwe stukken te hebben ontvangen vanuit Afghanistan, met name de identiteitskaart van zijn vader en diens werkkaart bij de VN. Deze stukken bewijzen volgens hem ontegensprekelijk dat zijn vader bij het ontmijningsagentschap van de VN werkte (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

Verzoeker ontkent te hebben gezegd dat hij de dreigbrief van de Taliban ontving zes dagen na de verdwijning van zijn vader en is formeel steeds te hebben verklaard dat hij deze twee dagen later ontving. Dit is duidelijk “ofwel een fout van de tolk ofwel een typfout”.

Verzoeker stelt nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geen concreet onderzoek voerde en zelfs niet navroeg bij de VN of zijn vader bij hun diensten werkzaam was en is verdwenen. Het CGVS maakt volgens hem duidelijk een verkeerde beoordeling, zonder het verhoor correct weer te geven en zonder enig concreet onderzoek ter zake.

2.1.1.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan risico loopt op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM). Mocht hij er bescherming kunnen genieten, dan had hij zijn land niet verlaten. Verzoeker verwijst naar de algemene situatie in zijn dorp en regio en in Afghanistan. “Alle internationale verslagen en rapporten zijn duidelijk omtrent het dorp” van verzoeker. Het CGVS deed

onderzoek naar Jalalabad doch onderzocht de situatie in verzoekers dorp en regio niet, hetgeen niet aanvaardbaar is.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Het CGVS motiveert de beslissing volgens hem niet adequaat, nauwkeurig en volledig. De beslissing is niet of in stereotiepe, algemene, vage en incorrecte bewoordingen gemotiveerd. *“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico op ernstige schade zal lijden”*.

Verzoeker verwijst naar zijn argumenten zoals uiteengezet sub 2.1.1.1. en betoogt dat het CGVS uitgaat van onredelijke veronderstellingen, de gegevens niet correct heeft beoordeeld en niet in redelijkheid tot het besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden niet ernstig onderzocht.

2.2.1. Verzoekers eerste twee middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.3. Verzoekers beweringen dat zijn concrete situatie niet zou zijn onderzocht en dat de bestreden beslissing niet of slechts in stereotiepe, algemene en vage bewoordingen zou zijn gemotiveerd, missen, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, kennelijk feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Daar waar verzoeker stelt: *“Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico op ernstige schade zal lijden”*, dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Dient te worden vastgesteld dat verzoeker, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (stukken 6 en 8), onterechte verklaringen heeft afgelegd inzake zijn leeftijd, daar waar hij zich jonger trachtte voor te doen dan hij daadwerkelijk is. Tevens blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat hij bleef volharden in deze leugen tijdens het gehoor bij het CGVS. Deze vaststelling doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt nog verder ondermijnd doordat hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter adstructie van zijn reisweg naar België, en dit ondanks dat deze gedeeltelijk per vliegtuig zou zijn verlopen. Dit klemt des te meer daar verzoeker over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon, ondanks dat zijn oom zijn reis regelde, niet preciseren hoeveel deze heeft gekost. Over het document dat voor zijn reis werd gebruikt, gaf hij aan te denken dat dit een vals paspoort was doch kon hij verder niet de minste precisering geven. Hij wist niet welke kleur dit had, kon niet aangeven onder welke naam hij reisde en wist niet welke foto hierin was opgenomen (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.34). In welk land hij een tussenlanding maakte nadat hij per vliegtuig Pakistan verliet wist verzoeker evenmin. Ook kon hij niet aangeven naar waar hij vervolgens vloog en waar hij bovendien drie dagen zou hebben verbleven (*ibid.*, nr.35; stuk 3, p.22).

Waar verzoeker stelt dat zijn vader werkzaam was voor de ontmiijningsdienst van de VN en het CGVS verwijt dat hiernaar geen navraag werd gedaan, dient te worden opgemerkt dat dit verwijt niet ernstig is aangezien verzoeker zelf nooit eerder enig gewag maakte van een tewerkstelling van zijn vader bij de VN doch, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, integendeel eerder niet kon aangeven voor welke ontmiijningsdienst zijn vader zou hebben gewerkt. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feiten en elementen zoals deze aan hem worden aangereikt door de asielzoeker en het kon, mede gelet op het reeds hoger gestelde omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen, geenszins als de taak van het CGVS worden beschouwd om, nadat verzoeker zelf niet in staat bleek aan te geven bij welke ontmiijningsdienst zijn vader zou hebben gewerkt, navraag te doen bij alle mogelijke ontmiijningsdiensten die actief zijn in Afghanistan.

Waar verzoeker op heden aangeeft dat zijn vader zou hebben gewerkt voor de ontmiijningsdienst van de VN, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gerijmd met zijn eerdere, reeds onderling tegenstrijdige verklaringen. Zoals reeds hoger werd aangegeven, kon hij eerder immers nooit preciseren voor welke ontmiijningsdienst zijn vader zou hebben gewerkt en maakte hij nooit eerder melding van het gegeven dat zijn vader zou hebben gewerkt voor de VN. In de vragenlijst kwam hij integendeel niet verder dan te stellen: *"Mijn vader werkt voor een ontmiijningsdienst van de buitenlanders. Ik weet echt niet hoe het bedrijf heet en of dat het van de militairen is of van een bedrijf zelf"* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Ook bij het CGVS kon hij niet aangeven voor welke ontmiijningsdienst zijn vader zou hebben gewerkt. Bovendien verklaarde hij bij het CGVS, wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd of de ontmiijningsdienst waar zijn vader werkte een Afghaans of een buitenlands bedrijf was: *"Afghaans bedrijf"* (administratief dossier, stuk 3, p.11-12), hetgeen geheel in strijd is met zijn verklaringen in het verzoekschrift en de vragenlijst.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over het werk van zijn vader. Hij wist niet of de ontmiijningsdienst waarvoor deze werkte kantoren had in andere regio's, kon niet aangeven wie er aan het hoofd stond van deze dienst, kon niet preciseren hoe zijn vader aan de job als ontmiijner geraakte, wist niet of zijn vader hiervoor een test of interview moest doen, kon evenmin zeggen of zijn vader in verband met diens werk als ontmiijner een training kreeg, wist niet waar zijn vader actief was wanneer hij als ontmiijner werkte, kon niet aangeven waarom zijn vader na twee jaar werd gepromoveerd, kon geen namen geven van collega's van zijn vader, kon de naam niet geven van de directe baas van zijn vader, wist niet met welke organisaties zijn vader diende samen te werken en kon geen informatie geven over de uitrusting die zijn vader droeg of gebruikte tijdens diens werkzaamheden. Verzoeker betwist voormelde frappante onwetendheden niet doch tracht deze te vergoelijken door te stellen dat hij de werkplaats van zijn vader niet bezocht, dat zijn vader hierover niet uitweidde en dat hij nog jong was. Nog daargelaten de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoeker ouder is dan hij voorhoudt te zijn, vormt voormelde uitleg geen

afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis. Hij baseert zijn problemen en asielaanvraag immers op de tewerkstelling van zijn vader, en stelde blijkens de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen dat zijn moeder meer weet over het werk van zijn vader en dat zijn oom diens werk inlichtte over zijn verdwijning. Bijgevolg mocht van hem worden verwacht dat hij zich bij zijn moeder en oom, met wie hij nog in contact stond (*ibid.*, p.6), of bij anderen zou hebben geïnformeerd over de beweerde tewerkstelling van zijn vader. Dat hij naliet dit te doen getuigt van een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn beweerde asielmotieven en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees.

In dit kader blijkt uit de in de bestreden beslissing met recht weergegeven verklaringen tevens dat verzoeker voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS, ondanks dat hij dacht dat de kaart van zijn vader gewoon thuis lag, zelfs niet naar documenten in verband met diens tewerkstelling vroeg en niet wist of er thuis al dan niet nog andere documenten in verband met deze tewerkstelling lagen. Deze vaststelling getuigt andermaal van weinig interesse voor zijn eigen asielrelaas en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten, meer bepaald een kopie van de identiteitskaart van verzoekers vader en een kopie van een kaart van de VN (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3), vermogen geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Vooreerst maakt verzoeker, te meer gelet op het feit dat hij zich voor het gehoor bij het CGVS zelfs niet de moeite getroostte om naar documenten te vragen, niet aannemelijk waarom hij deze documenten niet eerder kon bijbrengen. Bovendien worden beide documenten slechts neergelegd in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

De authenticiteit van de VN-kaart wordt fundamenteel ondermijnd door de religieuze eed (*"I hereby solemnly swear in the name of Allah the Almighty that I will use the knowledge gained on the United Nations Mine Clearance Training Course exclusively for humanitarian purposes"*) die er op figureert aangezien de Verenigde Naties neutraal zijn en op documenten van de VN derhalve geen religieuze (noch politieke) boodschappen voorkomen. Bijgevolg maakt verzoeker, gelet op de hoger vastgestelde tegenstrijdige en vage verklaringen en het vastgestelde gebrek aan interesse, de beweerde tewerkstelling van zijn vader bij een ontmijsningsdienst geheel niet aannemelijk.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker, zelfs indien aan de vermeende tewerkstelling van zijn vader geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, zijn beweerde problemen met de Taliban ingevolge deze tewerkstelling niet geloofwaardig maakt.

Hij legde immers tegenstrijdige verklaringen af omtrent één van de cruciale elementen in zijn relaas, met name het ontvangen van een dreigbrief van de Taliban waarin hij persoonlijk werd gevisieerd. Aanvankelijk stelde hij dat hij deze ontving de zesde dag na de verdwijning van zijn vader (administratief dossier, stuk 3, p.16), terwijl hij even verder stelde dat hij deze ontving twee dagen na diens verdwijning (*ibid.*, p.18). Verzoeker ontkent ooit te hebben verklaard dat hij de dreigbrief zes dagen later ontving doch slaagt er niet in voormelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Hij beperkt zich immers tot de blote en louter hypothetische bewering dat het *"ofwel een fout van de tolk ofwel een typfout"* moet betreffen. Dergelijke algemene bewering volstaat niet om aan te tonen dat hetgeen in het gehoorverslag is neergeschreven niet overeenstemt met hetgeen hij heeft verklaard. Noch verzoeker, noch zijn advocaat maakte tijdens het gehoor voorts enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Bovendien bevat het gehoorverslag precieze en gedetailleerde gegevens, kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid en blijkt hieruit dat het gehoor op normale wijze is geschied.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande het gebeurde wanneer de Taliban hem thuis kwam zoeken. Daar waar hij beweerde dat zij hem tweemaal kwamen zoeken, voegde hij hieraan in de vragenlijst spontaan toe: *"De laatste keer vluchtte ik naar mijn buurman en mijn moeder zei tegen de Taliban dat ik niet voor de buitenlanders werkte, maar ze geloofden haar niet"* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS stelde verzoeker echter dat hij de eerste maal dat de Taliban naar zijn woning kwam naar de burens vluchtte en verklaarde hij omtrent de tweede maal: *"De tweede keer dat ze kwamen was ik thuis maar ging ik niet naar de burens maar verstopte ik mij in het huis"* (administratief dossier, stuk 3, p.20).

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat (i) het merkwaardig is dat hij niet wist waar de regio gelegen was waarin zijn vader werkzaam was, terwijl diens werkzaamheden in deze specifieke regio de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen en voor zijn vertrek uit zijn land; (ii) het bevreemdend is dat de Taliban zijn vader, ondanks dat de dorpelingen wisten waaruit diens werkzaamheden bestonden en ondanks dat zij allen de Taliban ondersteunden, vijf of zes jaar ongemoeid zouden hebben gelaten; (iii) het niet aannemelijk

is dat hij, ondanks de dreiging vanwege de Taliban en zelfs nadat zij hem tweemaal thuis kwamen zoeken, gewoon in zijn woning en dorp bleef wonen tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Betreffende het grondconflict dat verzoeker nog aanhaalde bij het CGVS, blijkt uit zijn verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Hij bleek immers geen details over dit grondconflict te (kunnen) geven. Hij kon niet aangeven wie zijn grond zou willen innemen, bleek niet over concrete aanwijzingen te beschikken dat de dorpingen ook daadwerkelijk zijn grond zouden willen innemen en beperkte zich tot het uiten van een aantal vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Voorts vertoonde hij ook inzake het grondconflict een frappant gebrek aan interesse, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van dit conflict ondermijnt. Ondanks dat hij nog in contact stond met zijn oom, aan wie hij de grond overdroeg, en ondanks dat zijn moeder, die bij deze oom inwoont, soms nog naar hun huis gaat om de situatie te checken, bleek verzoeker namelijk niet te weten wat er met zijn gronden zou zijn gebeurd na zijn vertrek.

Inzake het vermeende grondconflict kan nog bijkomend worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid hiervan nog verder wordt ondergraven doordat verzoeker van het bestaan hiervan in de vragenlijst nergens enige melding maakte doch integendeel stelde dat hij, naast de vermeende problemen met de Taliban door de werkzaamheden van zijn vader, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3).

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. Het enige document dat betrekking heeft op zijn asielmotieven is de dreigbrief van de Taliban. Dit betreft echter een document dat geen officiële bewijswaarde draagt, waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Aan zulk document kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer het wordt aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is *in casu* echter niet het geval en dit stuk kan op zich geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aan te tonen, te meer daar verzoeker, zoals reeds hoger werd opgemerkt, tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het ogenblik waarop hij de brief zou hebben ontvangen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich steunt op de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt in voormelde richtlijnen daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker toont, gelet op zijn verklaringen, niet aan dat van hem, het voorgaande in acht genomen, niet mag worden verwacht dat hij zich in Jalalabad zou vestigen. Hij is een jonge, meerderjarige, gezonde en alleenstaande man die in staat is te werken. Voorts beschikt zijn familie, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, over de nodige financiële draagkracht om hem, zo dit nodig zou

zijn, te ondersteunen. Verzoeker betwist overigens de bestreden motivering niet waar deze stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in zijn geval onredelijk zou zijn en voert zelf geen argumenten aan waaruit blijkt dat hij zich aldaar niet zou kunnen vestigen.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met zijn individuele profiel, dient te worden besloten dat van verzoeker, daargelaten de vraag of de situatie in zijn regio van herkomst van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich vestigt in Jalalabad. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker aldaar over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt.

Verzoeker laat in dit kader de bestreden motivering volledig ongemoeid, daar waar hierin inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt gemotiveerd:

“Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB’s “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict”, dd.22 maart 2013; “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse”, dd.21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Deze voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar deze door verzoeker niet wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.9. Verzoeker toont met zijn algemene bewering dat het CGVS bepaalde stukken en gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Bovendien de reeds hoger besproken, beweerde tewerkstelling van zijn vader bij de VN, laat hij na ook maar enigszins te duiden dat of welke gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht en preciseert evenmin op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Evenmin brengt hij zelf bijkomende gegevens bij die relevant zouden kunnen zijn voor de

beoordeling van zijn asielaanvraag. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.10. Verzoekers eerste twee middelen zijn ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat hieruit eventueel meent te kunnen halen. Zijn leven is door de bestreden beslissing in gevaar en een terugkeer is overdreven en staat buiten verhouding. Verzoeker heeft de Belgische staat en gemeenschap nooit schade berokkend. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of gemeenschap geen sprake kan zijn.

2.4.1. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem of haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.4.2. Verzoekers derde middel is ongegrond.

2.5. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, 3, 5 en 9 van het EVRM. Hij citeert artikel 2, 3 en 5 van het EVRM en stelt dat deze zijn geschonden doordat het CGVS oordeelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij herhaalt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan risico loopt te worden gedood of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, benadrukt dat hij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen nu de politie in zijn streek niet het hoofd kan bieden aan de Taliban en de Taliban er de controle in handen heeft en herhaalt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen, dat de stukken niet ernstig werden onderzocht en dat zijn leven bij een terugkeer in gevaar zou zijn.

2.6.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 9 van het EVRM *in casu* zou zijn geschonden zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.6.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen daarnaast inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.6.3. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd

daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.6.4. Verzoekers vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS